

Afskeden var dog meget hjertelig. Da Torben stod med Vennens Haand i sin, kunde han daarligt slippe den; og han blev staaende ved Vinduet for at kunne følge Vognen lige til den drejede ud af Alleen.

Resten af Eftermiddagen sad han stille i sin Lænestol ved Kakkellovnen. Med en Fornemmelse af at have været borte paa en lang, eventyrlig Rejse tog han paany sin lille Hjemmeverden i Besiddelse. Han sad der med Haanden under Hovedet og hørte Vinden stryge saa husvant langsmed Muren. Han fulgte Lyden af de klaprende Træsko ovre i Avlsgaarden og hørte — langt borte — Brølet af det hjemvendende Kvæg. Og han følte, at der i alt dette var noget, der havde vokset sig fast til hans Hjerte, og som han vilde komme til at savne.

Og han tænkte paa sin Moder, der havde siddet her ligesom han og ventet paa Dødens sidste Krampe-tag. Han havde ikke bevaret mindste Erindring om hende; men ofte i disse Aar havde han kunnet høre hendes hule Hoste, den som Tjenestefolkene havde talt saa meget om, da han var lille. Derhenne i det lukkede Skab laa ogsaa en lille Pakke af hendes Breve fra Forlovelsestiden. Det skyldtes rimeligvis Faderens pludselige Død, at de endnu eksisterede; det havde næppe været Meningen, at de skulde læses af Andre. Men han kunde alligevel ikke fortryde at have trængt sig ind i sine Forældres Fortrolighed.